

Emilie Bassová A Alice Klímová

Tenhle obrázek byl pořízený v Praze v roce 1931. Jsme na ní moje sestra Mimka (Emilie Bassová, rozená Justitzová) a já.

Mimka byla o šest let starší a jako děti jsme se každou chvíli rafaly, hádaly a nadávaly si, protože ona měla červený penál a ještě k tomu na zip. A já ho měla hnědý a na zip nebyl. Tak takovýhle hlouposti mi vadily, i když můj byl z mnohem lepší kůže. Já byla ale jako malé dítě věčně nemocná,

nějaký ty chřipky a bronchitidy a tak dále. V ten okamžik by mi byla snesla modrý z nebe. Většinou to byly nějaký takový skleněný figurky nebo něco. Tak to jsme se milovaly, ale jen mi bylo dobře, už jsme zase byly v sobě.

Když jsme byly za války v Anglii, byla mi Minka spíš matkou než sestrou. Nepamatuju si, že bychom se tam někdy pohádaly. Bylo nás tam víc, co jsme měli v Anglii sourozence, ale myslím, že nikdo neměl takovou sestru jako já. Byla naprosto jedinečná, jak se o mě starala.

Jak říkám, byla zlatý člověk, mimořádně hodný. Ne jenom ke mně, rozdala by se na všechny strany. Když se doslechla, že někomu není dobře, hned mu šla něco napéct a už to tam nesla a koukala, co může zařídit, pomoci, a tak dále. Často to bylo i na úkor vlastní rodiny. Protože v těch poválečných letech nebylo nic a my měly dvakrát nic. Ale sestra, ta by se rozdala na všechny strany. Jestliže se jí však z nějakého důvodu někdo znelíbil, tak byl prostě odepsaný. Prostě už s tím člověkem nekomunikovala. Buď byl černý, nebo bílý.